

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

החזיר

ימות המשיח, שבת פרשת ויחי | גיליון ששה-עשר

רבי דניאל

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"ועוד והוא העיקר - שהכל דובר כבר ("אז מ'האט שוין אלץ גערעדט און אפגערעדט"), ובפרט ע"פ הודעתו של נשיא דורנו - שלא רק שכבר "כלו כל הקיצין", אלא עוד זאת, שהכל מוכן כבר ("אז מ'האט שוין אלץ צוגעגרייט און אנגעגרייט") כולל השולחן ערוך, וצריכים אך ורק לפתוח את העיניים ("מ'דארף נאר עפענען די אויגן") ואז יראו בפשטות בעיני בשר - שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש."

משיחת ע"פ ויחי - י"ד טבת התשנ"ב - דברי משיח ה'תשנ"ב ח"ב עמ' 156

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פותר כל הבעיות

כאשר נטה אוזן לאנשים סביבנו ונקשיב לצפייתם לביאת המשיח, נשמע אמירות כגון אלו:

כמה צרות יש לאנשים, שמעת?! השם ישמור מה גילו אצל החתן הטרי של משה... וגם השלום-בית של ההוא מהוילה, ממש לא משה... ובכלל, רחמנות על המולטי-מיליונר שנקלע לסחרור חובות ועל סף פשיטת רגל והולך להפיל איתו את כל אלו שהשקיעו אצלו, אף אחד עוד לא יודע כמה נקלעו למפולת הכלכלית הזו... חייבים דחוף את המשיח, שיבוא כבר...

אוי, געוואלד. באיזה זמן מבולבל אנו חיים, כל כך הרבה אנשים ובמיוחד פון די יונגערס, השרויים בשאול תחתית במלעות הנפש הבהמית על כל לבושה, ועכ"ז בטוחים וגם מקרינים לסביבתם - אנא סימנא בעלמא (להתקשרות). נו.. שהרעבע כבר יגאל את כולם...

בזמן האחרון אני מפציץ חזק בפרסום משיח בסביבה הזו. אם נסכם מה הולך כאן, אז אצל ה'עמך' - אין כיס בלי כרטיס (משיח), אבל אלו ה'אונזערע' בקיאים בצורה נפלאה בכל קטעי בין-השורות של ה'דבר מלכות' בהם מופיע כל מה שהרבי לא התכוון... זהו, נמאס כבר לשמוע את הפשט'לאך האלו. שהרבי שליט"א יתגלה מיד, והם כבר יראו את האמת...

באמת, לרצות באמת

אם נעצור לרגע, נבחין שכל אחד רוצה ואפילו צועק שמשיח כבר יתגלה. אך שומה עלינו לקלוט שהרבי דורש מאתנו מתכון משופר - לרצות באמת!

נו, באמת?! יודע צדיק נפש בהמתו... הרבי הרי יודע למה אנו שייכים, האם לא די בעצם האמירה שרוצים משיח, שבדאי נובעת מעומק פנימיות הלב, ומבטאת את התעוררות עצם הנשמה!?

אכן אפשר בקצב הזה להמשיך ולמצוא אין-ספור לימוד-זכות על עצמנו, אבל... אנו ממשיכים כבר עשרות שנים להצטדק, ו...

להבין ענין דבר מלכות...

אם נרצה לסכם במשפט קצרצר את מהותן של שיחות הדבר-מלכות, נראה דבר פלא. חלק נכבד מקהל החסידים, ובמיוחד הלומדים שיחות אלו כ'חסידישע פרשה' ואף אלו הלומדים זאת כמה פעמים בכל שבוע 'שנים מקרא ואחד תרגום', יגדירו מיד את 'יחודיותן, בסגנון של - מטרת

השיחות האלו: לעדכן אותנו על התקופה המיוחדת בה אנו נמצאים.

וכאן הבן שואל: האם בתקופה החדשה שהמלך מבזבז את אוצרותיו ואוצרות אבותיו - הנפלאות שבנפלאות מתורתך, ובמיוחד - היהלום שבכתר. האין זו זילות להגדיר זאת כמשהו כמו... עיתון שמעדכן אותנו בסקופים של ימות המשיח. המלווה בעדכונים חמים על דיוני האו"ם עם פרשנות בפרספקטיבה חסידית-פנימית, כאשר פעם אחרת מייצר רגיעה נפשית, ומשדר לאנשי-עסקים מסר מרגיע עם פרשנות נינוחה על משמעות הכנסת הא' בגולה. ולעתים אף מרחיק הכתב (רח"ל) ונודד למדינת צרפת עם סקירה רבת-שנים על תמונת המצב מתקופתו של אדה"ז עד סוף הדור הששי ולעומתם השינויים המפליגים שהתרחשו בדור השביעי.

אז מה כן?! לקחת אחריות!

תפקידנו דור השביעי להמשיך עיקר שכינה למטה... זהו תפקיד הדורש לכוונן את הלוי'ז השגרתית למתכונת של חיבור עליונים ותחתונים. כל העדכונים על החידוש של תקופתנו הם רק כדי להמריץ אותנו להשלים את תפקידנו - כיון שהעולם מוכן אין לחשוש ולהסס, ואפשר לדרוש מעצמנו יותר.

'להביא לימות המשיח' לא רק 'לרבות' שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא - 'להביא', הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא לימות המשיח... (חיי-שרה תשנ"ב)

ולעשות זאת בשלימות - לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי', בשלימות; עד שנעשה שותף להקב"ה בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא הוא שותף בכל הפרטים והענינים ובאחריות הדבר וכו'...

ובפשטות: כאו"א מישראל, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש! ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים - אלא זוהי העבודה דכל אחת ואחת, ובמה מתבטאת עבודה זו - הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה - נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור... (שמיני תנש"א - ההדגשות במקור).

נשמע נדוש, נכון?! האמת שלא! מרוב שזה נראה מוכר, כבר עברו שנים רבות שלא עשו מזה ענין...

אמרה נפשי / כך של שמן חתום בחותמו של כהן גדול! הת' השליח מ"מ חורי

לא התחיל לגעת בשמן של חנוכה, הוא עדיין אוזז בהלכות שבת!

צריך להעיר אותו בעדינות ולהפנות אותו ללגום קצת 'שמן למאור' בכדי שיתחיל לקלוט שמטרת נר חנוכה היא להאיר דוקא את החוצה שאין חוצה למטה ממנו, לגרום כלות הנפש דוקא במורדים ודוקא בדרגא הכי נמוכה שבהם, להפוך דוקא את ה'אחר' לבן, לגלות את העצם דוקא בחצי השני של החודש כשהירח נחסר, להפוך את הרבי(ם) ליחי(ד) - את הרבי לחי וקיים!

ואדרבה, דוקא בכח הרבים - הפרטים והעם - עוממות ניתן לפעול חיות ביחיד - הרבי מה"מ שליט"א ע"י גילוי היחידה של כאו"א!

ומי שיטען מניין יש לבחורים האלו כח לפעול זאת? נענה לו בפשטות שהרי התמימים הם הפך שמן הטהור החתום בחותמו של הכהן גדול שבדורנו - הרבי מה"מ שליט"א, וממילא אין שום דבר בעולם שיכול לטמא אותם!

ובפרט שהם מפעפעים בכל סביבתם באופן של טופח ע"מ להטפח ופועלים שאפילו המקומות הרחוקים והחשוכים האלו יהפכו לבית משולש, הרי שעל זה לא מקבלים מענות כגון 'גרם נח"ר רב' או 'ת"ח ת"ח', אלא זה פועל שמקומות אלו יהיו גם הם סמוכים ודבוקים לבית המקדש השלישי ממש מצד התענוג העצמי (בדוגמת השמן שעניינו תענוג) שהפרכת רשות הרבים לרשות היחיד כנ"ל גרמה אצל המלך!

בקיזור תמימים תמשיכו להאיר בכל מקום בו אתם נמצאים וכלשונו הק' של אבינו מלכנו שליט"א: 'וכפשוט - ההוספה במבצע חנוכה כפשוטו'!

צריך לזכור ש'אתה' (הרבי מה"מ שליט"א בלשון נוכח) 'בחרתנו' (בחירה עצמית שלמעלה מטעם ודעת) 'מכל העמים' (צ"ה, אנ"ש, נשי ובנות חב"ד, זקני אנ"ש וכו'), 'אהבת אותנו' ורצית בנו' (אהבה עצמית ורצון שלמעלה מהבנה והשגה), 'ורוממתנו מכל הלשונות' (יש לנו גאוה מבחי' יחידה שאין לאף אחד אחר), 'וקידשתנו במצוותיך' (מבצעיך), 'וקרבתנו מלכנו לעבודתך' (גם במקומות רחוקים בהם צריך להתקרב בכדי להאיר הרי שיש לנו כח של עבד מלך מלך), והעיקר הוא - 'ושמן הגדול והקדוש עלינו (דוקא) קראת'!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

"אאמן, הנרות הללו אנו מדליקין, הנרות הללו אנו מדליקין על הניסים ועל הנפלאות ועל התשועות ועל הנחמות, שעשית לאבותינו, שעשית לאבותינו, בימים ההם, בימים ההם, בימים ההם בזמן הזה!"

לבוש חסידי מקורי במיוחד הלם את ההדלקה המרכזית בחנות משקאות הקטנה ברחוב מוהליבר - קפוצ'ונים מקושקשים, עגילי אוזניים וחוטם, שרשראות של "חי", מכנסי שרוואל, והעיקר כיפת יחי ענקית על שער מתולתל וארוך. לאור השלהבות המרצדות בחנוכיית הפח של החבדניקים, החברה רוקדים ושרים בגרון נחר "משיח משיח" בלי הפסקה.

אי מי מהתמימים מתנדב להסביר על מהות החג בראייתו של הרבי מה"מ שליט"א. ריקוד אחרון, חלוקת סופגניות וממשיכים הלאה להדליק את האור בנקודה הבאה.

מי שיסתכל באופן שיטחי על אותם תמימים שנכנסים למקומות אלו, יגיב מיד בתגובה חריפה הכוללת מחאה נמרצת, שיחת מוסר לרבני הישיבה על הרשלנות ולהורי התלמידים על החינוך הגרוע. אך מי שיסתכל דרך המשקפיים של הרבי מה"מ שליט"א, יראה את הדברים באור אחר לגמרי!

אבל כל נקדים את המאוחר. באזור חודש חשון למדתי רמב"ם עם אחד התמימים והשיעור היה דיני הוצאה מרשות לרשות בשבת.

לאחר הלימוד אמרתי לו שהסיבה לדעתי שעיקר הדגש בהלכות שבת הוא על רשות הרבים ולא כ"כ על רשות היחיד, הוא כדי לומר לנו שרשות הרבי(ם) היא העיקר ורשות היחי(ד) מסתעפת ממנה, דהיינו כדי שיהיה עניין של יחי צריך להיות רבי!

כך היתה יכולה להישאר ההבנה כל החיים, אך בהשגח"פ למדתי השבת את מאמר ד"ה 'נ"ח מצותה משתשקע החמה' תשל"ח, בו מסביר הרבי מה"מ בהרחבה ובאריכות שתכליתה של הדלקת נר חנוכה היא להפוך את רשות הרבים לרשות היחיד - דהיינו שרשות היחי(ד) היא העיקר ורשות הרבי(ם) מסתעפת ממנה, ההפך הגמור מהלכות שבת!

והסיבה לכך היא כיון שבלעדי ה'יחי' שמגיע מצד העם, הרי שלא שייך גם שיהיה רבי כביכול כיון שאין מלך בלא עם! (ויש לומר גם שהמ"ם סופית של 'רבים' היא ה' של 'יחיד' כפי שהיא כלולה מעשר).

וזהו השוני בהסתכלות. כשאדם מסתכל בעין גסה על תמימים שעושים מבצע חנוכה ב"רשות הרבים", הוא עדיין

החזיון

/ סיפורו של 'תמים'

אבל למי אפשר להתקשר בשעה 4 לפנות בוקר? בתוכו הוא רצה לעשות את המובן מאליו, לשוחח על כך עם ה'דתיים שבטיסה', אך דביר לא באזור, ודויד סגל המוקצן "לא מדבר עם 'אנשים'..."

5:10 פתיחת השערים. אחד הדיילים עשה חישוב לישראל נח כי ברור שינחתו לפני השקיעה בניו-יורק, הוא השתכנע ועבר את הגייט...

המטוס כבר היה כמעט מלא, הכיסא שלידו נותר ריק. כשהדיילים כבר הכריזו על חגורות, הופיע שכנו לטיסה -

דויד סגל... הוא נכנס עם ארגז גדול כ'תיק צד' לטיסה... דביר התחלק איתו בארגז הספרים שדחפו לו לפני הטיסה להעביר ל770. ספרי 'דבר מלכות מנוקד', סטיקרים, דגלי משיח, כרטיסי משיח ושבע מצוות. לעיני עשרות זוגות עינים 'גרמניות' הוא ניסה לדחוף את הארגז באחד התאים העליונים...

ישראל נח האדים מבושה. בתוכו הוא כבר החליט "מה שלא יהיה - אני לא מחליף שום מילה, עם מחללי שם ליובאוויטש האלו. אין לי קשר איתם!" בעצם דבר דומה החליט גם דויד...

8:50: "מיר וועלן באלד לאנד אין בערלין. די וועסער איז אנגענעם. וואלקאמען אין בערלין" [-אנו עומדים לנחות בברלין. מזג האוויר נוח. ברוכים הבאים לברלין]. דויד התעורר. הוא רצה לדעת מה הסיכויים להגיע בזמן לרבי שליט"א, הוא כמעט שכח מה'חרם' ופנה לישראל נח, אך מיד נזכר ש'הם לא מדברים'... "אין מצב! אין מצב שאני בראש השנה לא אהיה בסווען סווענטי!" החליט דויד.

הם יצאו במהירות, אך כאשר הגיעו ללוח הטיסות קלטו את הטעות. הטיסה לניו יורק תגיע אכן לפני השקיעה, אך הגייט-D3 נסגר בעוד חמש דקות!!!

ברגע אחד כל השלישיה התלכדה והחלה לשעוט בלי כל מחשבה במסדרונות הענקיים של שדה

פרק עשה-עשר העוסק בגרמניה, מתחלק לארבעה חלקים שיתפרסמו בגליונות הקרובים, בעז"ה.

פרק טז - חלק ראשון

ליל שישי. כ"ט אלול. 2 בלילה.

שדה התעופה גדוש ב'מאחרים לצאת' שמנסים להרוויח עוד יום עבודה לפני ראש השנה.

בתור המתארך לטיסה לברלין עומדים רק שלושה דתיים.

דביר נגבי ודויד סגל מתומכי תמימים סניף 'עיבל' וגם ישראל נח איידעלמאן מתומכי תמימים סניף שיכון חב"ד. למתבונן מהצד, השלישיה אינה מקשה אחת. על איידעלמאן אין את שתי ה'סימני כשרות' - דגלון בכובע ובחליפה. "הדין באתרוגים הוא, שכאשר יש 'מסורת', אין צורך ב'סימני כשרות'", נוהג לומר המשפיע שלהם בישיבה - ר' אברהם.

הם עברו את הצ'ק-אין. שלושתם כל אחד במקומו בלחץ 'להספיק'. שלושתם? לא. רק שניהם. דביר נגבי לא נראה לחוץ. הוא לא מפסיק 'לחלק חומר' ולרשום פני"ם מאנשים 'למלך'.

בשעה 3:15 הטיסה אמורה להמריא, ולקראת השעה היעודה כולם כבר מצטופפים סביב השער, חוץ מדביר. הוא ממשיך לחלק.

בשעה 3:05 הופיעה על המסכים ההודעה: DELAY - המראה ב: 4:15.

איידעלמאן נבהל! ארבע וחצי שעות טיסה, שעתיים חניית ביניים בברלין, משם תשע שעות לניו יורק. גם עם חישוב הפרשי השעות, נגיע כבר ממש אחר הצהריים!... ערב ראש השנה.

4:15 השערים לא נפתחו.

בין המצטופפים עוברת לה השמועה - 'התקלה עוד לא תוקנה'... "רגע, אז נגיע כמעט בשקיעה, אולי בעצם לא נעלה?"... ישראל נח רצה להתייעץ,

למקומו הקבוע של הנשיא, בשביל הזכרונות, בשביל האמונה במה שיהיה בעזרת השם בעתיד, אך ה'עצם' אצל השלוחים.

"אני הולך לברר על שליח ה'מרכז' כאן ואהיה אצלו בראש השנה"... פסק ישראל-נח כשהוא עוזב את דביר ודויד ל'חפש' 'סים' מתאים להתקשר לארץ. "אנטי שכמותו. הם הרי נוסעים לזכרונות ומוזיאון, אנחנו נוסעים לראש השנה לרבי מלך המשיח שליט"א!" אמר דויד והלך לברר על הטיסה הבאה לנו יורק. אך כאשר חזר מהמודיעין רוחו היתה נפולה, הטיסה הבאה לנו-יורק תהיה רק בערב...

ברגע אחד כל הלהט המקיף-חסידותי של דויד ירד פלאים. הוא הסתחרר וחש ברע. ידיו רעדו והוא לא הצליח לחשוב. הוא נזכר כי תחושה כזו בדיוק הייתה לו פעם בישיבה קטנה כאשר המנהל-רוחני ביחד עם המשגיח קראו לו למשרד והרחיקו אותו לשבועיים מהישיבה עקב חוצפה וואנדליזם לסידורים. גם אז הוא חש את התחושה המוזרה הזו.

להיות בגרמניה 'הנאצית' בראש השנה, במקום אצל הרבי מלך המשיח שליט"א?! הוא לא הצליח להבין כיצד דביר נגבי כל כך שליו ורגוע ולא מפסיק לגשת לכל מי שנקרה בדרכו ולנסות לתת לו משהו.

"התקשרתי לאח שלי מצא"ח והוא יצר קשר עם השליח באזור היהודי של ברלין הרב אלישע וילהלם. הוא שלח לנו מונית ונעשה אצלו ראש השנה", התלהב איידעלמאן והוסיף בחיוך רוחני-מעולף "זו זכות להיות ב'רייש השנה' אצל שליח רשמי של ה'מרכז'. הוא בברלין כבר מתשנ"ד".

דויד נחרד. בליבו גמלה חלקיק-החלטה - הוא ינסה למצוא מקום אחר! בשום אופן הוא לא יהיה אצל ה... 'שליח של המרכז'... הוא כעס על השלווה של דביר שהגיב בפסקנות "המלך החליט כבר עבורנו. חייל עושה מה שהמלך מצווה". - "אתה? עוד יתגלה שאתה 'קונצנזוס אנטי', מי אתה? סתם חוזב"ש שאוחז מעצמו... גם בסווען סווענטי אתה בכלל לא נמצא ב'תקיעות', מי מרשה לך לרוץ לבתי אבות במקום לשמוע את הרבי מלך המשיח שליט"א בתקיעות!... גרמניה הנאצית ובית משיח זה אצלך אותו דבר! כל מה שר' זעליג אומר עליך זה נכון - "המלך" עליו דביר מדבר כל הזמן זה הוא בעצמו" - - -

"גרמניה הנאצית"? הגיב דביר חצי בכעס. "או שאתה לא יודע היסטוריה או שאתה לא מאמין בבשורת הגאולה. בכל מקרה גרמניה היא כבר לא נאצית", הרבי מלך המשיח שליט"א אומר שהעולם

התעופה הברלינאי כדי להגיע לגייט D3. השלטים שיטו בהם, עולים במדרגות נעות ושוב יורדים, מינה חמישים מטר ושוב עשרים מטר שמאלה ושוב מעלית. לפי החשבון הגייט נסגר עוד דקה. ביציאה מהמעלית דויד התנגש בעוצמה בזוג זקנים גרמניים... ארגו ספרי ה'דבר מלכות מנוקד' והסטיקרים התפזר לכל עבר באולם הברלינאי העצום וכיסה את כל כבודת הזוג המבוגר!...

הזוג הביט בכעס-פחד-בלבול בשלושת הנערים, כאשר דביר מנסה לבקש את סליחתם באנגלית כשהוא מגיש להם Als Geschenk [במתנה] סטיקר 'יחי המלך המשיח עם תמונה'!... לרגע ניסו בני-הזוג להגיב באדיבות, אך כאשר הסטיקר כבר היה בידי האשה, סינן הבעל במבע אטום בגרמנית:

"יודן... יודן...".

דויד הצטמרר. "ברוכים הבאים לגרמניה 'הנאצית'".

כאשר הם הגיעו, הגייט כבר נסגר - - -

ראש השנה בברלין בירת גרמניה!?

הגייט נסגר ומחסום הלב נפתח. בלי כוונה ומאליו דויד פלט לישראל נח 'חייבים לתפוס טיסה אחרת'!... ישראל נח הנהן בחיוב.

אך דווקא דביר לא שיתף פעולה. גם בריצות במסדרונות וגם בטיסה הוא לא פסק לרגע לחלק ולהפיץ. "אתם קולטים? מאז הצדיקים הנסתרים בספר הזכרונות לא חילקו כאן אלוקות"... "הכל כאן מרושת במצלמות", ניסה ישראל נח להיות ידידותי, "תזהר שלא יתפסו שאתה מדביק סטיקרים מאחורי הספסלים"...

"מה נעשה?" שאל דויד בחצי-פחד את דביר. "מה פירוש מה נעשה? מה שהמלך אומר עושים. המלך הביא אותנו לכאן אז עכשיו אנחנו כאן". "אני לא נשאר כאן דקה!, תקיעות רק אצל הרבי מלך המשיח שליט"א, אין תקיעות במקום אחר. לא אכפת לי לנסוע אפילו, אפילו ב...". דויד נעצר.

ישראל נח הקשיב בנימוס-מעושה לשיח הלא מוכר לו כשהוא מנסה להבין מה פירוש 'המלך הביא אותנו לכאן'. "אין להם רעבע?... הם רק 'מצטטים', אין להם 'אהבה בשרית' לרעבע. בטח יש שליח בברלין נהיה אצלו בראש השנה ונסע משם לסווען סווענטי מיד אחרי ראש השנה". חשב לעצמו. הוא נזכר במה שהמשפיע ר' אברהם לא פוסק מלומר, כי בעצם, כיום העצם של הרעבע נמצא עם השלוחים. ממש! אלא מאי? בכל זאת בשביל ה'ציור' של פעם יש להשתדל להגיע

מוכן ואתה עדיין בגלות עם הנאצים..."

ישראל נח הביט בויכוח ה'פנים משיחיסטי' ולא בדיוק קלט מה קורה כאן. אולם משהו באישיות של דביר תפס את תשומת ליבו. דוידי כבר שם לב לזה בטיסה ואולי לכן הוא חש פגוע.

כשהם נכנסו למונית ניסה דוידי לשאול משהו את הנהג על הקהילה היהודית המקומית. אך התקשורת הגרמנית-אנגלית-עברית לא היתה תקינה. הוא רק הבין כי באזור הקרוי 'מיטע', יש בית כנסת שנקרא בפי הנהג 'אָדס יִשְׂרָאֵל', אך כדי להתפלל שם צריך להזמין מקום שבוע מראש.

ליל ראש השנה. 11 בלילה.

דוידי התעורר מסוחרר. הוא מצא את עצמו בחדרון קטן חשוך לגמרי.

"נעגעל וואסער? ראש השנה? ... איפה אני? ..."

ב... גרמניה? "... הוא התיישב במיטה

במטרה לצאת מהחדר. בלי

נעגעל וואסער? ... מלמעלה

הוא שמע דיבורים, אור

בוהק. הוא ניסה לשחזר

את מה שאירע. הוא נזכר

כי הגיע לכאן בערב

ראש השנה והתלונן

על כאבי ראש. כאשר

נכנס למיטה הוא הצהיר

'תעירו אותי עוד יומיים

לתקיעות אצל הרבי מלך

המשיח שליט"א'. זהו. מאז

הוא לא זוכר כלום.

כאשר עלה למעלה קיבל אותו בעל

הבית בהתרגשות רבה. "אוהו דויד, דאגנו

לך, עמדנו להזמין רופא. הכל בסדר? ... גוט שאבעס

גוט יום טוב". ליד השולחן הוא הבחין בישראל נח

יושב ואומר תהלים לצד 'מקורב' נוסף. העוזרת

סיימה לפנות את הסלון הגדול. בספה הרחבה

ישב נער בגיל בר-מצוה וקרא ספר.

"איפה דביר", שאל דוידי בספונטניות. "מממ... גם

אנחנו בעצם לא יודעים... אם לא יגיע עוד שעה

העוזרת תתקשר למשטרה... הוא יצא לפני כמה

שעות לבית הרפואה היהודי לעשות קידוש עם

כמה יהודים ועוד לא חזר!..."

דוידי הרגיש חולשה. לא היה לו חשק לכלום.

"בעצם בלי 'חבר'ה' אין בי כלום" הרהר לשניה.

"אתה מאד חיוור", התערבה השליחה, "תעשה

קידוש, שמרנו לך את כל הארוחה".

הוא סקר את ארון הספרים הענק וחיפש 'סידור

כשר'... איך הוא יתפלל?... ארון הספרים החזיר

אותו לויכוחים... 'ספרים לא כשרים'...

אחד המדפים משך את הבזק-תשומת-חלקיק-

ליבו-הרהורו. מדף מלא ספרים בפורמט אלבומי.

אלבומי שואה בגרמנית.

הוא התיישב על הספה ברפיון לדפדף באלבומים.

בשער האלבום הראשון, בלטה התמונה המפורסמת

שמהפנטת את בעלי-הלב - יהודי עטור בטלית

ותפילין בקועות על ראשו במבע אלוקי קסום

משפיל מבט וחיילים נאצים חיות-אדם לועגים לו.

הוא דפדף בחשש ועוד תמונה מצמררת - ילד

יהודי עם מבט עדין וקסקט על ראשו מרים

ידיים וחיילים צמאי דם מקיפים אותו... יהודים

מתגוללים ברחוב, נאצים מחוייכים באכזריות

גוזזים זקנים של יהודים העומדים

בטור... נשים צנועות מושפלות,

מזי רעב מתגוללים ברחוב,

נעליים מקלף של ספר תורה,

סבונים משומן יהודי,

תינוקות עם מוחות

רצוצים, עינים יהודיות

עמוקות-מיוסרות-

מנצנצות מעבר לגדרות

חשמליות - - -

הוא הסתחרר.

האלבום השני נקרא 'יודען

ראוס... סיפורו של ליל

הבדולח בברלין'. בתי כנסת,

ספרי תורה, שופרות וטליתות

שרופים קרועים והרוסים ואזרחים גרמנים

עם מבע צמא-דם שופכים דלק ושורפים ספסלים

וריהוט יהודי... כאן! בברלין שהוא עכשיו בתוכה!

והנה תמונת פרוכת שנתלשה מארון קודש בגטו,

מוכתמת בכתמי דם נוראיים, ועליה רקום:

"עורה למה תישן א-ד-נ-י. הקיצה אל תזנח לנצח"

- - -

בבת אחת הוא חזר לעצמו כשהוא מצומרר. "12

בלילה בליל ראש השנה במקום להיות ב770, אני

בטעות על אדמה צמאת דם שכל אחיותיה של

סבתא נרצחו כאן... בירתו של היטלר שרצח שש

מליון יהודים...

הזכרונות מאותו החופש הגדול אצל סבתא חזרו

אליו בחלקיקים.

הוא היה בגיל תשע. באחד הלילות הוא התעורר

בבהלה כשהוא שומע צרחות מיוסרות:

"יודן אראוס..

יודן... שטיין נעבען דעם פענס...

ארשים זי...

יודן...

יודן...

יודן..."

[- יהודים החוצה... יהודים תעמדו ליד הגדר... תירו בהם... יהודים... יהודים... יהודים...]

הוא יצא בפחד מחדרו וראה את סבתא עומדת בחלון ונאנחת בקול לא-לה... עד שהשכנה המבוגרת נכנסה להרגיעה...

דוידי ניסה לחשוב כי מהרגע שהוא שמע במטוס את בליל השפה הגרמנית, עד ל'קבלת הפנים' של הזוג הגרמני המבוגר שהביטו בהם וקראו: 'יודן', מאז הוא לא חש בטוב.

מה הם רצו מהיהודים?...

"לחשוב זה לא הצד החזק שלך", נוהג לומר לו ר' זעליג. אך עכשיו, כאן בברלין הוא כן התחיל לחשוב.

עד עכשיו כל פעם שמישהו במבצעים היה שואל אותו 'איפה היה אלוקים בשואה', היה פוטר אותו בבוז על קטנוניותו. אך

ב"ברלין מקום הרוע התחלתי להרהר על השואה", חשב במרמור.

הוא הביט סביבו וראה את ישראל נח לומד עם המקורב מאמר על ראש השנה. הוא התקרב לשולחן והמקורב נעמד ובמבטא גרמני כבד אמר באדיבות "גוט שאבעס... גוט יום טאב..." הוא הגיש לו יד ולחץ את ידו לחיצה גרמנית חזקה ואמר "רפאל-הנס אופענברג" על גבי החולצה הלבנה ועל כיפתו רקום משהו בגרמנית ועברית - "עם ישראל חי"...

הצמא והרעב הכו בו. אבל לא היה בו כח נפשי לשאול דוגרי את השליח האם יש לו 'סידור כשר'... הוא התיישב על הספה מעורפל ומנומנם, 'כמו בסדר עיונא'... הוא חיכה שדביר יבוא וישאל בשבילו על 'סידורים כשרים'...

"דויד, אני יודע מה אתה מרגיש", התיישב לידו השליח במבט של אב רחום, והביט בו ברכות.

"אני הרגשתי פעם בדיוק כמוך. זה היה בשנה הראשונה שלי לשליחות כאן, בראש השנה תשנ"ד. הרגשתי נורא... הרבי בסווען סווענטי ואני בגרמניה?... לא היה לנו מנין אפילו... הבטתי על תמונה של הרבי ופשוט בכיתי... רעבע... היה אצלי דבר אחד שחיזק אותי -

הסידור.

כשהייתי ילד קיבלתי מהרעבע סידור בשנת תשל"ט. כל אותו ראש השנה התפללתי בסידור הזה בלבד וזה נתן לי כח..." ותוך כדי דיבור הוא ניגש למגירה, הוציא משם שקית חומה סגורה בגומיה ובתוכה סידור כיס תהלת ה' בצבע בורדו. הוא נישק אותו בסילודין והגיש אותו לדוידי

"תתפלל בזה מעריב של ליל ראשון של ראש השנה בברלין" - - -

דוידי התבלבל. בדרך כלל השאלה הקבועה שלו בבתי כנסת האם 'יש כאן סידור כשר' הגיעה כחלק מהתרסה נגד הזרם, והנה כאן השליח חש אותו ומעצמו נותן לו סידור 'מהדרין' מן המהדרין בברלין. בירת גרמניה 'הנאצית'.

12:00 בלילה.

דביר נגבי עוד לא חזר. לפני הדלקת הנרות הודיע לו אלישע וילהלם כי זה יעזור מאד אם הוא יקח על עצמו לארגן את תפילת ערבית וקידוש ליל ראש

השנה ב'בית המרפא היהודי' Jüdische Krankenhaus Berlin. "בדרך הלוך אומין לך מונית ובחזור הדרך ממש פשוטה, הליכה בערך שעה ואתה כאן כבר ב-9 בערב ותאכל איתנו". אולם לדביר הנחיתה ש'המלך' תכנן עבורו בגרמניה היתה חלק ממסע שורשים של שליחות להפצת האמת של בשורת הגאולה בברלין הנאורה-חשוכה. כיון שהיום הראשון של ראש השנה היה בשבת ולא יכל לטלטל איתו כרטיסים וספרים, לכן החליט שאחרי הקידוש בבית המרפא טרם ישוב לסעודת החג בביתו של השליח ידבר עם מאה תושבים על בשורת הגאולה. לאור העובדה שברלין מוצפת כיום במהגרים רבים, ועשרות אחוזים ממנה הגיעו ממדינות ערב, התכוון להשתמש לשם כך בידיעותיו בשפה הערבית השגורה בפיו.

כאשר הגיע לבית המרפא הוא נדהם. המקום שהוקצה ל'בית כנסת' סודר בנוסח 'רפורמי'

כולם מרוכזים. "הסטרא אחרא לקחה לעצמה את הציבור האיכותי הזה. המלך שלח אותי לכאן כדי להביא את היהודים היקרים האלה למלך" ובליבו גמלה ההחלטה להכריז עמם "יחי אדוננו" בסיום התפילה.

דביר לא היה מרוכז בתפילה. הוא ניסה לארגן את אוצר המילים הנכונות שיסבירו למתפללים את משמעות ההכרזה ודווקא בראש השנה. הוא לא יחזור על הטעות של ה'אמת הקומפקטית' על ההפרדה, אך משום מה כאשר התפילה הסתיימה שוב נעתקו המילים מפיו. שיתוק ממש... הוא החל לגייס כוחות מהעבר... נחשון בן עמינדב, עקידת יצחק, אור כשדים, חסידי הרבי הרי"צ ברוסיה... את כולם הוא גייס. אך משום מה את תואר פניו של מלך המשיח הוא לא הצליח לצייר במוחו... השניות שעברו נדמו לו כדקות ארוכות וכמו משא כבד יותר מיכולתו. הוא הצליח להוציא כמה מילים רק בעברית ישראלית הכי פשוטה, מבלי להלביש את המסר בראש הגרמני:

"שבת שלום ושנה טובה ומתוקה, אני דביר נגבי מיישוב כרמים בארץ ישראל, אני חייל המלך, חייל של מלך המשיח הרבי מליובאוויטש. שמעתם על ליובאוויטש? הרבי אומר לנו שהגאולה כאן והוא המשיח וצריך לקבל עלינו את מלכותו, תכריזו עכשיו שלש פעמים 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'..."

הוא חשש לראות את התגובה, אך אחרי כמה שניות הביט לעברם ושם לב כי איש אחד אמר אתו ביחד.

אחרי הקידוש ואכילת סימני ליל ראש השנה ניגשו כולם אליו ולחצו את ידו בנימוס גרמני, מבלי לומר מילה, רק איש אחד ניגש לבסוף ואמר באיטיות מהוקצעת בלשון-קודש-תנ"כית: "אתה ליובאוויטש?... אתם טועים. אתם טועים, מביאים סכנה לאומה של ישראל!"... "למה?" התבלבל דביר מסוג תגובה ישירה כזו. "החנוכה-מנורה שאתה שמים ברחובות מביא שנאת-יהודים, אנטישמיות... את האמת שומרים בבית למשפחה ולקהילה, לא לרחוב" הגיב היהודי ויצא.

זמן ממושך לקח לדביר להתאושש, משום מה, זה היה מעבר לכוחותיו. הוא החליט כי חייבים להמשיך. הלאה! הוא ניגש למודיעין של 'בית המרפא היהודי' ושאל האם יש כאן חולים מוסלמים. ברגע אחד פניה של המזכירה השתנו,

[הערת מערכת החייל: רח"ל], שלשה גברים וארבעה נשים ישבו עם מחזורי ראש השנה וחיכו לו כשהם יושבים ביחד. גם הנשים היו עטופות ברבעי טליתות צבעוניים. בצד ישבו שני יהודים עם כיפות כנראה אורתודוקסים ודביר היה העשירי. הם ביקשו ממנו 'להתחיל', אך הוא 'ניסה לסרב'. אין כאן מחיצה! דביר התבלבל. "אם אני הולך עם האמת עד הסוף אני צריך לעמוד ולומר להם כי צריך הפרדה מלאה בבית כנסת, אבל הם בקושי הגיעו? מה עושים". הוא ניסה לצייר את פניו של הרבי מלך המשיח שליט"א ולשאול במחשבה, אך הוא לא היה מרוכז. בינתיים הציבור שוחח בינו לבין עצמו, ורטנו שוב בנימוס מהוקצע "מדוע לא מתחילים. ארוחת הערב מוגשת בזמן". דווקא עכשיו כשהוא ברגע כזה קריטי של החלטה משמעותית הוא נזכר בחברו חגי מכרמים שהסביר תמיד כי חייל שנמצא בשטח-אש-חיה זה אחרת לגמרי משלב האימונים, ובכל זאת האימונים עוזרים. "עליך לעצום עיניים ולחשוב שאתה באימונים ולהתנהג כמו באימונים!"

דביר עצם עיניים לקראת המשימה, אך במקום לצייר את פניו של המלך המשלח, הוא ראה כמעט במוחש את חבר הילדות חגי - - -

הוא רעד כשפתח את דבריו "יודן... יודן... יודן...". שקט השתרר. באנגלית מעורבבת עם עברית - לשון-הקודש הוא אמר: "היום זה יום מיוחד מאד. מתחילים שנה. הראב"י הגדול דער קינג אומר

שמתפללים גברים בצד אחד ונשים בצד שני"... לתדהמתו, בלי להתווכח, כמו 'ייקים' הנשים קמו והתיישבו בצד אחר של בית הכנסת!

דביר הזיע אחרי המילים הקצרות וה'מתקפלות' האלו. "העיקר שאני פחדתי... נכשלתי. המלך אומר שהעולם מוכן ואני נבהל?". בראשו עברה התוועדות ה' טבת בשנה שעברה בין המשפיע ר' זעליג למשפיע ר' זלמן בהבדל בין 'אמת קומפקטית' כדברי ר' זעליג 'אמת שנכנסת ומותאמת לכל כיס ולכל מצב', לבין 'שקר גמור מול אמת לאמיתה' של המשפיע ר' זלמן. עכשיו גם הוא השתמש ב'אמת הקומפקטית' של ר' זעליג.

התפילה החלה. מסתבר שאחד האנשים הוא חזן. הוא שם לב לתפילה הנאמרת מילה במילה.

דביר לא קלט במה מדובר, היא הרימה טלפון לממונים ודיווחה על הבקשה המוזרה. תוך שתי דקות התייצבו שלשה אנשי ביטחון במודיעין וביקשו מדביר תעודה מזהה.

יהודי, ישראלי, מבקש שמות של מוסלמים בבית רפואה על אדמת גרמניה? כל המרכיבים כי מדובר ב'חשוד'... דקות ארוכות דביר ניסה להסביר להם בבהירות כי הסיבה שהוא מבקש את רשימת החולים הוא רק כדי לשוחח איתם על שבע מצוות בני נח... אולם חשדם רק גבר. כל מילה שהוא אמר נרשמה בפרוטוקול. לאחר המתנה של כמעט שעה הודיעו לו כי הוא עצור עד הבוקר, אז יגיע לכאן חוקר רשמי של המשטרה הגרמנית...

זהו.

משהו בדביר הגיבור-הכל-יכול נסדק.

"אולי. אולי... אולי? מה פירוש אולי? בליובאוויטש אין ספיקות!... אבל ה'אולי' הזה המשיך לכרסם ובליל ראש השנה! "אולי אני בכלל טועה בהכל... טעיתי שלא דיברתי איתם בתוקף על המחיצה בבית הכנסת, טעיתי שביקשתי שמות של מוסלמים. אולי באמת השליח יודע מה שהרבי רוצה כשאמר לי "דביר, 'אזלת לקרתא הלך בנימוסי' - גרמניה זה לא 'צ'כונה". לפני שדביר יצא בערב שבת ר' אלישע וילהלם הזהיר אותו ב'הרג ואל יעבור' של 'קרתא דגרמניה' - "כאן כל דבר צריך להיות מתואם חודשים מראש, תחשוב על כל מילה שאתה אומר. לוקחים הכל 'כפשוטו'. אם תגיד להם הרבי 'מלך' הם יבינו שיש לו מדינה וצבא"... לפני כמה שעות הוא בז לו בליבו על ה"קטנוניות הבורגנית-מפוחדת של הקרייריסט הזה", עכשיו הוא חושב אולי הצדק היה איתו. משום מה דווקא עכשיו חלפה בראשו אימרה שאמר לו שנה שעברה אבא של לייבוש - פיניע קופרמן: "אני אוהב אותך דביר, אבל שמור על כבוד השלוחים גם כאלה שלא כמוך, הם 'של הרבי'!"

"לא! לא! אין 'אולי'! ה'ודאי שמו כן תהלתו'!" הוא נזכר בדברים ששמע בסווען סווענטי שנה שעברה מאחד התמימים יודעי-כל מתבגרי-מתיישני סווען פורטי ניין, כי כאשר שמעון ולוי יצאו להרוג את שכם הם לא שאלו את דעתו של יעקב אביהם, אלא יצאו והצליחו 'מכוחו של אותו זקן'. כשבאים מכוחו של הרבי מלך המשיח שליט"א הרי גם אם לא כיוונת לכוונה של המשלח הרי אתה מקבל כוחות ממנו! אם אתה מסתפק ומתחיל אם 'אולי לא עשיתי נכון', אתה מתנתק מהמקור בכלל! [הערת מערכת החייל: אולי מקורו משיחת ש"פ ויגש

תשכ"ט]. בשעתו זה התחבר לו עם אחד משיעוריו של ראש הישיבה ר' יודל בגדר השליחות - "עיקר השליחות הוא השלב של 'מינוי לשליח' ואז יש אצל השליח כוח המשלח ממש למרות מעשיו!"

כאן, בברלין ה'ייקית', אסור לשכוח שה'עצם' של המשלח נמצא עכשיו איתו! אם מסתפקים - מתנתקים! בהחלטה 'עצמית' של רגע הוא פנה לאחד מאנשי הביטחון ואמר באנגלית רהוטה ובשיא הוודאות-הכמעט-מעושה:

I am an emissary of the Rebbe, King" Messiah. He told me to look for Arabic-speaking people here to convince them to "fulfill the commandments of G-d

[אני שליח של הרבי מלך המשיח. הוא אמר לחפש כאן אנשים דוברי ערבית לשכנע אותם לקיים מצוות ה']

דביר שם לב כי מכל אנשי הביטחון אחד מהם מביט בו בהתעניינות. ותוך כדי הרהורים אותו אחד המשיך לשאול:

"What are the commandments"

[-מה הן המצוות?]

דביר התחיל לשטוף באנגלית:

Believe in one G-D only"

Don't murder

Don't steal

"...Don't abuse animals

[להאמין בהשם אחד

לא לרצוח

לא לגנוב

לא להתעלל בבעלי חיים...]

אז אתה מקיים בזה 'צו דתי'? שאל אותו אחד מאנשי הביטחון. את המונח 'צו דתי' אמר איש הביטחון בגרמנית "רליגיוז דיסקרט", דביר לא הבין. אך איש הביטחון פנה לחבריו והחל להסביר להם את השיחה שלו עם דביר. המונחים 'יודן' ו'רליגיוז דיסקרט' חזרו שוב ושוב.

אחרי שעה ארוכה של דיונים, איש הביטחון הודיע רשמית לדביר שיקרא כעת לאחראי הדתות במשרד התרבות של ברלין, שיחליט מה לעשות...

המשך יבוא...

ביטול.

המדור הנוכחי יעסוק רק בשתי נקודות ראשונות שמהוות יסוד לכל מה שיובא בהמשך. ובעז"ה בגליון הבא יתפרטו הדברים יותר.

וזאת למודעי כל הנכתב בהערות הוא רק באופן כללי לעורר לב המעיינים וכן כפשוט על דעתם של הכותבים, שהרי כלשון אדמו"ר הצמח צדק ביחס לאדמו"ר הזקן "גבהו דרכיו מדרכינו... קודש הקדשים", ואם הדברים אמורים שם, הרי פשוט שבתורתו של משיח שהיא באופן של 'ראיה', הרי שכל הנכתב בהערות הוא מראייתם הדלה של הכותבים.

במדור זה השתתפו הרב שמעון ויצהנדלר – רה"י, הרב יוסף יצחק רוך – ר"מ לעיונא, הרב חיים טל – נו"נ לעיונא.

ב. המושג 'ביטול חמץ בלב' לא נזכר בפשוטו של מקרא, וגם בהלכה הוא רק באופנים מסויימים (לקוטי שיחות חלק ח' ע' 67 הערה 3).

כללות העניינים בתורה הקשורים ל'לב'. ולהעיר כי תוכן דבריו של ה'נזר הקדש' מבוארים גם בלקו"ש חל"ח נשא (א) ובשיחה שנדפסה בשיעורים בספר התניא בהוספות, אך שם הוגדרו הדברים כך: ברור שישנם מצוות השייכים ל'לב', אלא שמצוות שיש בהם גם 'לב' וגם 'מעשה' הרי הרמב"ם מונה כמצוות עשה את הצד המעשי, אך אין הפירוש כמו שכתב בנזר הקודש שם שלדעת הרמב"ם אין כלל מ"ע שתלויות רק ב'לב'.

והנה כהנ"ל שייך גם להגדרת והבנת שיטת הר"ן שכתב שמדאורייתא ישנם ב' דרכים לקיים את ה'תשביתו' – בלב או בבדיקה וביעור וחכמים קבעו שיש לעשות את האופן של ה'תשביתו' בפועל, ואולי הוא ע"ד סברא הנ"ל שכאשר ישנה מצווה שיש בה גם (אופן) חלק הקשור ללב של אדם וגם למעשהו של האדם, הרי חכמים קובעים את הצד המעשי שבדבר. ולכאורה זו תהיה רק הסברה באופן שבו ניסח הר"ן את הדברים שחכמים החליטו עבורנו להעדיף ולקיים את התשביתו דווקא במעשה, אך איך נכלכל את האופן בו ניסח אדמו"ר הזקן את דברי הר"ן שלא זו בלבד שחכמים רק העדיפו עבור האדם את הדרך של 'בדיקה וביעור' בפועל, אלא יתירה מזו כלשונו (בסימן

אנו שמחים להגיש את המדור החמישי של 'אוצרות – תורתו של משיח על מסכת פסחים'. כמעשהו בראשונים כך מעשינו במדור הפעם. מתוך ים התלמוד של תורתו העניפה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נאספו כאן כעמיר גורנה נקודות קצרות שנכתבו לפעמים כ'אגב' אך לאחר עיון מתגלה כי הם שופכים אור חדש בסוגיה הנלמדת.

שני המדורים הבאים יעסקו בדברי הר"ן הידועים בגדר 'בדיקה וביטול'. דברי הר"ן מקיפים את כללות הסוגיה, וממנו אף מתפרסים שיטות ראשונים נוספים ובראשם תוספות ורמב"ן בהבנת המושג 'ביטול בלב' וגדר הפקר. ועל כולנה שיטתו של הר"ן עצמו שמצד התורה עצמה ישנם שני דרכים לקיים את ה'תשביתו' או שלא לעבור על בל יראה ובל ימצא – על ידי בדיקה-ביעור ועל ידי

הקדמה:

א. מקור התוקף ההלכתי של 'ביטול חמץ בלב' שייך לדין הכללי במצוות השייכות ללב ולמחשבה¹ (אגרות קודש ח"ה אגרת א'שלא)².

1. הנה נשתברו כבר קולמוסין רבים בהגדרת המושג 'ביטול חמץ בלב', וראש לכולם הרמב"ן שכתב שלא מצינו כמעט כדוגמתו. והנה בספר 'נזר הקדש' (להגר"מ ראזין) ביאר בדעת הרמב"ם בגדר מצות התשובה שהיא הוידוי בדיבור וביאר זאת משום שלדעת הרמב"ם אין מצווה הקשורה רק ללב, ולכן הגדיר בהלכות תשובה את מצוות התשובה כ'וידוי'. בתוך דבריו ציין לספרו 'שאלות משה' סימן ח' ושם הביא את דברי המחנה אפרים (הלכות זכיה מהפקר סימן ג') דביטול חמץ בלב מצד עצמו אינו תופס כלל משום שהווי 'דברים שבלב', אלא רק בצירוף זה שהחמץ אינו ברשות האדם ורק כך מהני עיי"ש דרך ביאור הדברים וע"ד דברי הרמב"ן, עכתו"ד. ועל כך כתב לו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תמיה גדולה ("הוא תמוה") שהרי הביטול בלב של חמץ מצטרף לעוד סוגי מצוות שהם בלב כחובת הלבבות בכלל יראה ואהבה וכו' וכן מחשבה בקדשים ושקו"ט שם בסוגיית המחשבה בקדשים האם המחשבה עצמה יוצרת התרומה והקודש או רק מכשירה (ענין שנתבאר בהרחבה באג"ק ח"א ע' קלט בהערה וראה הנסמן בלקו"ש חל"ח ליקוט קרח (א) הערה 22 ללקוטי לוי"צ ועוד). והיינו שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נוקט שגדר ביטול בלב בחמץ נגזר מתוך

בלב וכמו שכתב בחידושי רבינו דוד (דף ו' ע"ב) "דודאי תשביתו לשון ביעור ממש, אע"פ שהוא מתרגם תבטלון, שהשבתה לשון כילוי הוא" ובפירוט יותר במהר"ם חלאווה (ב, א): "דאע"ג דכתיב תשביתו ומתרגמינן תבטלון, לאו ביטול בפה קאמר, אלא שיבטלנו מהבית". וזה דוחק משום שזה דלא כרוב הראשונים. ב. אולי כוונתו הק' אינה שעצם המושג 'ביטול חמץ' לא עולה בקנה אחד עם פשוטו של מקרא אלא רק כלשונו 'לא נזכר בפשוטו של מקרא', היינו כשיטתו הידועה שאצל הבן חמש למקרא ענין זה אינו ידוע אצלו מצד שלא נזכר עד כאן בכתובים בכלל, אולם מהמשך לשון ההערה שגם בהלכה הרי 'אפשר להיות מציאות שאי אפשר לו לבטל', נראה שגם חלקה הראשון של ההערה עוסקת בעצם המושג 'ביטול חמץ' שאינו בפשט"מ. וצריך עיון טובא. והנה האופנים בהם בהלכה אי אפשר לבטל, הוא לפי הדעות שאין ביטול נוהג כלל בחמץ ידוע (שזו המציאות המתוארת בשיחה שם – אדם שיש לו חמץ – ידוע – בביתו ונמצא 'בדרך רחוקה' מהחמץ ולכן אינו יכול לבטלו) – ראה רמב"ם הלכות חמץ ומצה פ"ב ה"ב ובנושאי כליו שם בארוכה.

[בהגדרת ענין 'חמץ ידוע' ו'אינו ידוע' נחלקו האחרונים ובראשם השפת אמת והפני יהושע, האם הכוונה לחמץ במקום 'שאינ מוכניסים בו חמץ', או גם בתוך 'מקום שמכניסים בו חמץ' עצמו החמץ אינו ידוע להאדם מצד שבדק וחיפש ולא מצא – כדעת הפני יהושע שהאריך טובא בכהנ"ל ואכ"מ].

והנה בצפ"נ (רמב"ם שם [דף כח טור א-ב בדפוס הצפ"נ הרגילים] ביאר כי כל המושג 'ביטול בלב' לדעת הרמב"ם אינו מצוי כלל בכל התורה ואפילו בע"ז יש צורך במעשה והטעם שמספיק בחמץ 'ביטול בלב' הוא רק מכיוון שהחמץ 'אינו ידוע' (עכ"פ להאדם – לדעת הפנ"י), היינו שאה"נ ששורש המושג 'ביטול' לדעת הפוסקים שס"ל שביטול חמץ אינו מועיל אלא ל'חמץ ידוע', הוא מתחילתו רק לאופן מסויים שבו נמצא החמץ. וזו המשמעות שבפשט"מ לא נזכר 'ביטול חמץ בלב', היינו משום שהן מצד המציאות של 'ביטול חמץ בלב' והן מצד המהות של 'ביטול חמץ בלב' אינם ב'פשט', כלומר במצב 'גלוי'. ועוד י"ל לאור מה שיתבאר בדעת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במדור הבא שגדר 'ביטול בלב' הוא ביטול ה'צורה' וההשתמשות' בל האדם בחמץ, היינו שהביטול הוא לא על ה'פשט' – על הצד ה'גלוי' של הדבר, ולכן הוא מועיל רק בחמץ ש'אינו ידוע'. ועל הקוראים לעיין בזה.

תלא ס"ג ועוד): "חכמים גזרו שאין ביטול והפקר מועיל כלום לחמץ" ואחת הסיבות לכך "לפי שאין דעת כל בני אדם שווים", ולכאורה מאי שנא מכל אותן מצוות התלויות במחשבה ולב? ואולי יש לומר כך: למרות שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א משווה בין גדר הכללי של המצוות הקשורות ונפעלות ע"י מחשבת האדם לביטול חמץ, מ"מ חילוק מהותי יש ביניהם (ראה גם שאילות משה שם סימן ט') במטרה ותוצאת הקיימת כבר ביחס להאדם (ושלילה היא לשלול מציאות הקיימת כבר ביחס להאדם) (ושלילה כזו הנוגעת הן לדיני ממונות – שייכות החמץ להאדם, הן לאיסורים והן בכלל להרגש האדם ש'רגיל בחמץ', כלשון הראשונים בתחילת הסוגיה), משא"כ המחשבה בתרומה וקדשים באה לפעול ענין חדש ולא לנגד למציאות אחרת. ואולי זה גופא אכן קושיית הרמב"ן בחידוש של 'ביטול בלב' של חמץ ביחס לשאר כל מצוות שמחשבה. ויש להאריך.

2. ועדיין יל"ע בכל המבואר בהערה הקודמת בסיבת הדבר שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהערה המפורסמת באג"ק ח"א הנ"ל לא הביא כדוגמא לעניני 'מחשבה' הפועלים מחוץ להאדם את דוגמת ביטול חמץ. ואולי מכיוון שזה לא להלכה למעשה, או שמא שכל מה שכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במכתב הנ"ל הוא רק לפי דעת הכותב שהשווה מעצמו בין 'ביטול חמץ' בלב למצוות שבלב, אולם הרבי עצמו אינו סובר ש'ביטול חמץ בלב' הוא סניף מגדרי מחשבה הפועלים מחוץ לאדם ולכן גם לא הביאו בהערה במכתב באג"ק ח"א הנ"ל. [אולם זה ברור שמה ששולל במכתב שם את דברי הכותב אינו על נקודה זו רק על עצם מה שכתב שהתורה לא מצווה בכלל על דברים שבלב לדעת הרמב"ם וק"ל].

3. להבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה עיי"ש [כללות השיחה שייכת לסוגיית 'לא תשחט על חמץ דם זבחי' בדף ה, א ותשולב בסוגיה שם במדור 'אוצרות']. והנה דבריו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בזה צריכים עיון גדול לכאורה, דהנה המושג 'ביטול' בחמץ מקורו בתרגום אונקלוס על הפסוק 'תשביתו' – 'תבטלון' וכפי שהביאו רוב הראשונים את דברי התרגום אונקלוס, ולכאורה תרגום אונקלוס הוא שייך ל'פשוטו של מקרא', אה"נ לא 'פשט' כרש"י, אך ביחס לתרגום יונתן בן עוזיאל הוא גם 'פשט' (ראה כללי רש"י (מהדורת תנש"א) פרק יא בערכו בארוכה ודוגמאות לזה).

ואולי י"ל בכמה אופנים. א. אין הכי נמי שבפשוטו של מקרא הרי הפירוש המילולי של 'תשביתו' הוא 'תבטלון', אך המשמעות המעשית של 'תבטלון' היא לאו דווקא ביטול

לזכות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

קשר למקח עצמו - וזאת משום "דבלאו הכי לענין איסורא קיימא לן להחמיר".

כלומר אף שאולי מצד דיני הממונות שבדבר הרי 'לא ניחא ליה לאיניש' בהפסד ממון לפי השיטות הנ"ל, אבל לגבי עצם חיוב הבדיקה חייב השוכר לבדוק.

והנה באגרות קודש חט"ז (ה'תתטז) כותב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לגבי שימוש של אחרים בלולב של חבריו:

"ידועה הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר שנתן לכו"כ לברך בהאתרוג שלו, ומסופר על אחד הרה"צ (כמדומה מפולין) שהתנהג כן בקביעות, וכששאלוהו, והרי ע"י משמוש נוגעים בהענין דהדר, ענה שאין לך הדר מזה שכו"כ מבני יקיימו בו מצות נעלית זו (ולהעיר מסוכה (לה, ב) דרך של תרומה טהורה לא יטול מפני שמפסידה. ודו"ק). וכבר ידוע כלל חז"ל ניחא ליה לאיניש דליתעביד מצוה בממונו (שאפילו מיעוט אינו באופן דלא כן, שהרי בממון אין הולכין אחר הרוב. וראה שו"ע אדה"ז סי' ד' רס"ט). ואם בכל המצות כן עאכו"כ בזה המצוה שענינה אחדות כל ישראל שזהו רמז הד' מינים, וכמבואר בכ"מ ובדרושי דא"ח בארוכה, וק"ל".

ממכתב זה ניתן ללמוד כמה ענינים חשובים, אך בנוגע לעניננו מוצאים אנו כאן כמה נקודות בכל האמור לעיל:

א. בקשר לדברי המרדכי והחת"ס ששימוש נוסף במצוה גורם לה להתבלות, הרי כאן כותב טעם רוחני שאדרבה יש בזה הדר! היינו כשהדבר מתבלה יש בזה הדר!

ב. בענין 'ניחא ליה לאיניש' מחדש הרבי שליט"א שענין זה הוא ודאי, ולא רק 'על דעת הרוב'. שהרי אם זה היה על דעת הרוב, הרי לא היה יכול לצאת במצוה משום ש'אין הולכין בממון אחר הרוב'. היינו שזהו ודאי.

אולם עדיין צריך עיון האם דעת הרבי שליט"א היא לפי הדעה הראשונה בדעת אדה"ז או גם לפי הדעה הב', דלכאורה לפי הדעה הב' שבדבר שיש הפסד ממון הרי לא אומרים 'ניחא ליה' ומה שבבדיקת חמץ אומרים שמחוייב לבדוק, כפי שאדה"ז כותב בקונטרס אחרון, הוא מצד שמפרידים בין ה'דיני ממונות' שבדבר לדיני איסורין שבדבר. אולם כאן במכתב רואים שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אינו מחלק בין ה'ממונות' ל'איסורים' ומקשר ביניהם שכמו שבממונות אין הולכים אחר הרוב כך גם באיסורים, וא"כ לכאורה זו הדעה הראשונה שבדברי אדה"ז.

ואבקש מהקוראים להעיר בזה.

פסחים דף ד, ב: איבעיא להו המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק ומצאו שאינו בדוק מהו . . . [מסקנה] אפילו באתרא דיהבי אגרא ובדקי, דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה. מסקנת הסוגיה כדבר פשוט שאדם נח לו שיעשו מצוה בממונו. אולם בסוגיה בבבא מציעא (כט, א) נראה מהסוגיה כדבר פשוט שאין נח לאדם שתעשה מצוה בממונו לגבי השאלת ספר תורה שאינו שלו.

מצינו בראשונים כמה ביאורים:

ובטעם החילוק ביניהם מביא המרדכי בבא מציעא שם (סימן רסג) שני הבדלים:

א. בבדיקת חמץ האדם עושה את המצוה אלא שהנהנים מזה הם אנשים אחרים, מה שאין כן בספר תורה איש אחר משתמש בדבר שהוא שלך.

ב. בבדיקת חמץ אין נזק ממוני ישיר, גם כאשר ישכור אדם שיבדוק, הרי הבדיקה לעצמה היא מהות של מצוה והממון הוא צדדי, משא"כ בספר תורה, עצם השימוש בו כבר מההתחלה גורם בלאי, וזהו נזק כספי שהאדם לא מוכן אליו.

בשו"ת חתם סופר (או"ח סימן ב') בתירוצו הראשון מבאר: כי בספר תורה השימוש בו גורם כי לאחר זמן יתבלה הספר ולא יוכלו לקיים בו מצוה, היינו שהשימוש בו מפריע לקיום המצוה שלאחמ"כ, משא"כ בבדיקת חמץ.

והנה לגבי מצות צדקה כתב הרמב"ם בסוף הלכות נחלות שניתן לקחת צדקה מאדם שנשתטה, וביאר הכסף משנה שהוא מצד 'ניחא ליה לאיניש'. ולכאורה כנ"ל הרי לכו"ע במקום שיש הפסד ממון ישיר אין אומרים 'ניחא ליה'. ובחתם סופר שם ביאר שמצות צדקה שונה מכל המצוות משום ששכרה בעולם הזה ועליה נאמר 'ובחנוני נא בזאת' ובזה אין בעצם 'הפסד ממון' [ויש להוסיף שבמצות צדקה שמזרזת את הגאולה הרי שבזה אין אומרים שיש כאן הפסד ממון, כי כל יהודי רוצה להביא את הגאולה וזה לא יביא להפסד ממון!]

והנה אדה"ז בהלכות פסח סימן תל"ז הביא ב' דעות בזה. ובדעה הראשונה כתב שזה ש'ניחא ליה לאיניש' הוא גם במקום של הפסד ממון וגם באופן כזה שהשוכר 'התנה עמו בפירוש על מנת שהוא בדוק' (והוא כדעת הריטב"א בסוגיה ולא כדברי הפר"ח כפי שנתבאר בביאור הלכה בסימן זה). והסיבה לכך היא: "לפי שודאי בדעתו היה שאף אם לא יהיה בדוק יתקיים המקח שמן הסתם נח לאדם לעסוק במצות בין בגופו בין בממונו ומה שחזר בו עכשיו הוא מפני דבר אחר". ובקונטרס אחרון (סק"ד) כתב אדה"ז שגם לדעות שאין אומרים 'ניחא ליה' בהפסד ממון הרי כאן לכולי עלמא יש חיוב על השוכר בפועל לבדוק - בלי

חלק ראשון

„איז געווארן א סדר הפוך לגמרי:
.. נהיה סדר הפוך לגמרי:

דער תלמיד זאגט, און מאכט א טומל,
התלמיד אומר, ועושה רעש,

אז דער [שה] מנהל, דער משגיח, דער ראש הישיבה
און דער [וה] משפיע, פירן זיך ניט ווי עס דארף צו
זיין,

לא מתנהגים כמו שצריך להיות,

און זיי דארפן זיך פירן לויט ווי ביי אים קומט אויס,
והם צריכים לנהוג כמו שנראה לו,

לויט ווי ער איז [כמו שהוא] מחליט! און איז [והוא]
הולך ומתפאר - "אכלתי ואוכל עוד"! - ניט דאס איז
דיין תפקיד!...

- לא זה הוא תפקידך!...

יעדער איינער האט זיין תפקיד און דאס דארף ער
טאן.

לכל אחד יש את תפקידו שהוא צריך לעשות.

און דער תפקיד פון א תלמיד הישיבה איז - זיצן
און לערנען! והתפקיד של התלמיד ישיבה הוא -
לשבת וללמוד!

איי, אה, טענה'ט ער, דער משגיח וכו' פירן זיך ניט ווי
עס דארף צו זיין - איז אבער ניט דאס דיין תפקיד!
איי, הוא טוען, המשגיח וכו' לא מתנהגים כמו
שצריך להיות - אבל זה לא תפקידך!

ניט אויף דעם האט דיר דער רבי נשמתו עדן
אריינגענומען אין ישיבה!

לא עבור זה הרבי נשמתו עדן הכניס אותך
לישיבה!

האט ער זיין דעה, און ער האלט אז די ישיבה דארף
זיך פירן לויט זיין דעה!

יש לו את דעתו, והוא סבור שהישיבה צריכה
לנהוג לפי דעתו!

דער רבי נ"ע האט דיר אריינגענומען [הכניס אותך]
אין ישיבה בהשגחה פרטית, צי [אן] בהשגחה

מיוחדת. עס זיינען דא הונדערטער,
ישנם כאן מאות,

צענדליקער טויזנטער קינדער און בחורים וועלכע
האבן בעסערע כשרונות ווי ער,

עשרות אלפי ילדים ובחורים שיש להם כשרונות

יותר טובים ממנו, עכ"פ די זעלבע כשרונות,

עכ"פ אותם כשרונות, צי ווינציקער כשרונות און
כשרונות פחותים (-קיינער קען ניט קומען בסוד ה'
ליראיו-)

(-אף אחד לא יכול לבוא בסוד ה' ליראיו-)

און זיי האבן ניט דעם זכות;
ואין להם זכות זו;

און פון זיי אלעמען איז דא אינגאנאצן א פאר
הונדערט וואס האבן זוכה געווען און דער רבי נ"ע
האט זיי אויפגעהויבן פון דעם כלל בהשגחה פרטית,
צי בהשגחה מיוחדת,
ומכל אלו ישנם כאן בכלל כמה מאות שזכו והרבי
נ"ע הרים אותם מהכלל בהשגחה פרטית, או
בהשגחה מיוחדת,

און ער האט זיי באוויזן דעם חלק היפה,
והראה להם את החלק היפה,

אויף מאכן פון "אדם" - אדמה לעליון".
להפוך מ"אדם" - אדמה לעליון".

און ער איז איינער פון זיי.
והוא אחד מהם.

וואס השגחה פרטית נעמט זיך פון א"ק,
שהשגחה פרטית 'נלקחת' מא"ק,

איז אז ער פירט זיך שלא כדבעי רירט עס אן אין
"אדם קדמון"!

הרי שכשהוא מתנהג שלא כדבעי - נוגע הדבר
עד ל"אדם קדמון"!

טענה'ט ער אז די ישיבה דארף זיך פירן ווי ער איז
מחליט.

טוען הוא שהישיבה צריכה לנהוג איך שהוא
מחליט.

עס איז דא דער [יש את] מייסד הישיבה - דער [ה]
רבי נ"ע, דער מנהל-פועל - כ"ק מו"ח, און עס איז דא
חב"ד שבנפשו! ויש את חב"ד שבנפשו!

און די ישיבה - טענה'ט ער - דארף זיך פירן
והישיבה - טוען הוא - צריכה לנהוג

(ניט לויט ווי דער רבי נ"ע און כ"ק מו"ח אדמו"ר האבן
איינגעשטלעט,

לא כפי שהרבי נ"ע וכ"ק מו"ח אדמו"ר הציבו,

נאר) ווי ער איז מחליט אז עס דארף זיך פירן!

רק) איך שהוא מחליט שצריך לנהוג!

בשעת ער טענה'ט אז עס פירט זיך ניט ווי עס דארף צו זיין - בזמן שהוא טוען שזה לא נוהג כמו שצריך לנהוג -

איז בשעת ער רעדט וועגן דעם - אז בזמן שהוא מדבר אודות זאת -

גזל'ט ער פשוט די צייט און מס"נ פון רבי'ן נ"ע און וואס ער האט משקיע געווען אין תומכי תמימים! גזול הוא כפשוטו את הזמן של המסירות נפש של הרבי נ"ע ומה שהוא השקיע בתומכי תמימים!

וואס איך איצטער גיבען דער רבי נ"ע און כ"ק מו"ח אדמו"ר ברכות און כוחות אין די ענינים פון תומכי תמימים.

שגם כעת הרבי נ"ע וכ"ק מו"ח אדמו"ר נותנים ברכות וכוחות בעניני תומכי תמימים.

זיך צוקוקן אויף א חבר, אדער אויף דער משגיח זעהן צי ער פירט זיך ווי עס דארף צו זיין . . . להסתכל על חבר, או על משגיח ולראות האם הוא מתנהג כנדרש . . .

ניט דאס איז תפקידו; דיין תפקיד איז - זיצן און לערנען!

זה לא התפקיד שלך; תפקידך הוא - לשבת

וללמוד!

און בשעת ער טומל'ט וועגן דעם וכו', ובזמן שהוא מרעיש בנוגע לזה וכו' -

פארשטייט זיך אז ער איז נישט ממלא זיין תפקיד. מובן מאליו שהוא לא ממלא את תפקידו.

ער קען ניט בשעת מעשה זיצן און לערנען, ס'איז היפך המציאות!

הוא לא יכול בשעת מעשה לשבת וללמוד, זה היפך המציאות!

איי אה די הנהלה פירט זיך ניט ווי עס דארף צו זיין - איז עס ניט דיין תפקיד מישן זיך אין הנהלת הישיבה. איי, ההנהלה לא נוהגת כנדרש - זהו לא תפקידך להתערב בהנהלת הישיבה.

דו ביסט ניט קיין חבר אין הנהלת הישיבה, אתה לא חבר בהנהלת הישיבה,

און דער רבי נ"ע האט דיר ניט אריינגענומען אין הנהלת הישיבה . . .

והרבי נ"ע לא הכניס אותך להנהלת הישיבה . . .

דער תלמיד איז ענינו זיצן און לערנען, און טאן אין עבודת התפילה וכו'.

התלמיד ענינו לשבת וללמוד ולעסוק בעבודת התפילה וכו'.

וּבְרִיא אוֹלָם!

מוסיפים בלימוד הנגלה והחסידות,

מתחזקים בריקודי יחי,

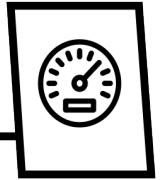
פרסום בשורת הגאולה,

הקהלת קהילות ומבצעים

לזכות המשפיע הרה"ח

זלמן ניסן פנחס שיחי' בן חנה בילא ריזא

עתידי חזיר להיטהר

מקובל בפי כל, לשון חז"ל "למה נקרא שמו חזיר כי עתיד הקב"ה להחזירו. להלן שני ציטוטים מהמקורות (ציטונים לספרים נוספים ראה מה שכתב בספר 'המותר בפ"ך עמ' 138):

הריטב"א: "ועליהם אמרו בהגדה למה נקרא חזיר שעתידי הקב"ה להחזירו לישראל לעתיד לבוא".

השדי חמד: "ובעיקר הדבר אשר חידש דלעתיד לבוא יחזור גיד הנשה להיתר, הנה כיוצא בזה נמצא במדרשי חז"ל על חזיר שעתידי הקב"ה להחזירו לישראל". ומביא גם את הר"י אברבנאל "ולבסוף כתב ואמרם למה נקרא שמו חזיר וכו'".

השאלה המתעוררת מיד, הרי אחד מיסודי הדת ש"התורה לא תהא מוחלפת", אשר משמעות הדברים היא כי החשיבה שהתורה תשתנה אומרת בעצם כי התורה גם לפני שהשתנתה היתה רק כ'תיאוריה' ח"ו והמציאות משנה אותה (ראה בכל זה קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא ה'תנש"א).

הראשון שעוסק בהסברת הדבר הוא ה'אור החיים' הקדוש על הפסוק בפרשת שמיני בסימני ה'חזיר', וזה לשונו: "והוא גרה לא יגר, פירוש תנאי הוא הדבר, כל זה שהוא לא יגר. אבל לעתיד לבוא יעלה גרה ויחזור להיות מותר ולא שישאר בלא גרה יותר - כי תורה לא תשונה".

א"כ לדברי האור החיים, התורה באמת לעולם לא תשתנה, אלא מי שישתנה זה החזיר בעצמו. כלומר זה בעצם חלק מהתוכנית של התורה שתהיה תקופה לחזיר שהוא לא יעלה גרה ובעצם יהיה אסור. אבל לעתיד לבוא - הוא יעלה גרה, וממילא הוא יטהר לפי התורה ולא שהתורה תשתנה ח"ו.

אבל ידוע לכל מי שלומד חסידות שיש את חיצוניות הדבר ויש את פנימיותו. שואל על זה הרבי שליט"א מלך המשיח (בשיחת ש"פ ויצא

תנש"א): ידוע בקבלה חומר האיסור שבחזיר דווקא משאר כל המאכלות אסורות, שזו גם הסיבה שהוא מוזכר בתורה לא ביחד עם שאר בע"ח טמאים אלא בנפרד, בכך שהוא "מקור ופתח לחיצונים" וזאת בכך שמחד אינו מעלה גרה, אבל כן מפריס פרסה ודווקא פרסה זו היא - פתח ומקור לחיצונים. (בעבודת השם משמעו שהוא מראה לכל שהוא בסדר...).

זאת ועוד: החזיר נמשל במדרש למלכות אדום - "מה חזיר בשעה שרובץ מוציא טלפיו ואומר ראו שאני טהור - כך מלכות אדום וכו'". שמלכות אדום היא בגלות הרביעית - הגלות הכי ארוכה - ושקולה כנגד כל המלכיות. לכן חזיר הוא גם ראשית כל גויים. ואיך אפשר שדווקא הוא יטהר?

והנה בכתבי האריז"ל מבואר שחזיר הוא קליפת נוגה, ולכן לעתיד לבוא - שאז יהיה "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ולא יהיה נתינת מקום לרע - ממילא יטהר ויכלל בקדושה.

והדבר מוקשה מאד: אם חזיר הוא רק קליפת נוגה ושאר החיות הטמאות הם ג' קליפות הטמאות - לכאורה גקה"ט טמאות יותר חמורות מקליפת נוגה - ואם כן למה כ"כ הרשיעו את החזיר?

מבאר הרבי שליט"א מלך המשיח: שדווקא בגלל הקירבה שלו לקדושה - אז הקנאה והשנאה שלו לקדושה גדולה יותר. אע"פ שחזיר הוא רק מקליפת נוגה, מכל מקום הוא נותן אפשרות ופתח ומקום לחיצונים - ואין יותר גרוע מזה והוא מ'רע דנוגה'.

ומאחר שהוא ראש ומקור לקליפות - אז הוא כולל בתוכו את ג' קליפות הטמאות - ולעתיד לבוא שיהיה בירור דקליפת נוגה וממילא היא לא תיתן מקום לגהק"ט ולכל מנגד אחר - אזי יטהר החזיר, שהוא קליפת נוגה - מכיוון שהוא לא יתן מקום יותר לחיצונים.

שליט"א מלך המשיח מבאר שכל החידוש זה לא רק ההסבר שהמצוות הם עניין אחד, כפי שהם למעלה - אלא כפי שהם בצירוף בעולם הזה הגשמי. ודווקא שם מתבטא העניין של "אחת דיבר אלוקים".

דהיינו, שגם לעתיד לבוא - מה שאסור ישאר אסור שזה כל החידוש של "אחת דיבר אלוקים", אלא שבגאולה נהיה כלים לגילוי אלוקות של מל"ת שהוא באין ערוך. ונגלה את הסיבה האמיתית שבגללה לא עשינו את זה. ועד עכשיו הסיבה היתה רק כפי המגבלות שנראות לנבראים המוגבלים

וכמובן שנזכה תיכף ומיד ממש לגילוי הזה - של "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" - בהתגלותו המלאה והמושלמת, נאו - של הרבי שליט"א מלך המשיח, מיד ממש!

ובעבודת האדם: מפריס פרסה זה העושה בפועל ובריבוי, אך לא מעלה גרה - לימוד התורה - מראה שחסר אצלו בבירור ובזיכרון. ולכן גם שמעלי הגרה מזוככים יותר - אבל חסר אצלם מעשה בפועל שהוא העיקר. אבל לעתיד לבוא המפריס פרסה של היום, גם יעלה גרה וגם יפריס פרסה - ועבודתו תהיה בשלימות.

אחרית דבר: האם נאכל חזיר בגאולה? התשובה היא לא.

וההסבר בזה (כמבואר ברור בשיחת ש"פ יתרו תנש"א בארוכה): זה שיש בעולם הזה התחלקות המצוות למל"ת ומ"ע - זה רק מצד המוגבלות שלנו מאחר שיש בעולם הזה רע, וממילא אופן העבודה בזה, הוא בדרך שלילה, מאחר שמל"ת הוא אלוקות באין ערוך ואצל הקב"ה הכל עניין אחד - ולנו זה נראה שזה 2 דברים - ואז הרבי

הידעת?

כמה אורחים יש?...

בתשרי ה'תשכ"ט נסעה קבוצה של עשרה צעירים מצרפת לרבי שליט"א מלך המשיח, הייתה זו פריצת-דרך גדולה בכל הקשור להפצת המעיינות בצרפת, הרבי שליט"א מלך המשיח קירב אותם בקירובים נדירים מאוד - דאג להם למקום מסודר לאכול ולישון וכו' (והיו שנים שהרבי שליט"א מלך המשיח אף השתתף בהוצאות הנסיעה).

בערב חג הסוכות הרבי שליט"א מלך המשיח ביקש שיבוא נציג מהקבוצה, ע"מ לקחת לזכות את חברי הקבוצה בלברך על ד' מינים שניתנו מהרבי שליט"א מלך המשיח. כשנכנס הנציג מהקבוצה, ע"מ לקבל את ההדסים, שאל אותו הרבי שליט"א מלך המשיח כמה צרפתים הגיעו, וכשענה לו שהגיעו 12, נתן לו הרבי שליט"א מלך המשיח 13 הדסים.. וכשהלה יצא מחדר היחידות, הגיעה לפתע עוד מונית עם בחור נוסף מהקבוצה הצרפתית שזה עתה הגיע לרבי...

מדור חדש!

לקוטי בתו לקוטי

/ נא [לא] "לעבוד" על עצמנו

העולם טועה וחושב ש"עבודה" היא רק מה שהולכים לטבול לפני התפילה, מתפללים חמש או שש שעות בחיות, צמים ולומדים הרבה תורה, לא! זה טעות. "עבודה נקראת, כשיהודי הולך ברחוב - על האבן להרגיש שיהודי דרך עליה, האויר צריך להיעשות נקי וטהור יותר, העולם צריך להיות מואר יותר.

וכדי שאכן יהיה כך, שהעולם יהיה מואר יותר, זקוקים לכל הדברים האמורים, צריכים ללמוד חסידות, צריכים להתפלל באריכות ובחיות, צריכים לעקור מן השורש כל המדות הרעות ולקנות מדות טובות, אז נעשה העולם מואר.

/לקוטי דיבורים חלק ב', ליקוטי יח סעיף מ"ט